

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 30

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτῆ μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἰπὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἡσπᾶσθη τὰς χεῖράς της κλαίων πι-
κρῶς.

Ὁ Γεράρδος σύννους ἐσίγα. Ὑπέφερε
πολύ.

Ἠγάπα τὸν Ροβέρτον ἀπὸ καρδίας καὶ
προέβλεπε τὴν ἀπελπισίαν, ἣν θὰ ἐπροξένοι
αὐτῷ.

— Ροβέρτε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως,
πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ νεανίας κάπως ἐκ-
πλαγείς.

Ὁ Γεράρδος ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν
του· ἔσχεν ὅμως τὸ θάρρος νὰ στραφῇ πρὸς
τὴν ἀδελφὴν του καὶ νὰ εἴπῃ αὐτῇ μειδιῶν :

— Σοῦ τὸν πέρνω δι' ὀλίγας στιγμάς.
Μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ τὸν ἐπαναφέρω.

Φεῦ! θὰ ἐπανήρχετο ἄρα γε ὁ Ροβέρτος
μεθ' ὅσα θὰ ἐμάνθανε :

"Οτε ὁ ἱατρὸς ἐνεκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν
του μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητὲ φίλε, ἂν ὁ πατὴρ σου δὲν
ἀπέθνησκε, θὰ σὲ καθίστα αὐτὸς ἐκεῖνος ἐν-
μερον λεπτῆς ὑποθέσεως, ἣν ἀγνοεῖς ἔτι.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Θὰ τὸ μάθῃς. Συγχώρησόν με, ἂν
ἦμαι συγκεκινημένος ... Οὐδέποτε εἶχα ἀ-
φορμὰς νὰ ἦμαι συγκεκινημένος τόσον, διότι
οὐδέποτε ἐφοβήθη δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποί-
ους ἀγαπῶ...

— Ἀλλὰ μὲ τρομάζεις, φίλε μου... σπεῦσε
νὰ μοὶ εἴπῃς...

— Εἶναι μακρὰ ἡ ἱστορία, τὴν ὁποῖαν
θὰ σοὶ ἀφηγηθῶ, μακρὰ καὶ πικρὰ... Ἀκου-
σὸν με μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς.

Ὁ Ροβέρτος ἀνήσυχος ἠτένιζε τὸν ἱατρὸν.
Ἐξεπλήσσετο διὰ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὴν
σοβαρότητα τῆς φωνῆς του.

— Δὲν ἔμαθες ποτὲ τί περὶ τοῦ πατρὸς
τῆς Σοφίας ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Πρὸς τί ; ... Ἐννοῶ τοὺς δισταγμοὺς
σου καὶ δὲν θέλω νὰ προβῇς εἰς ἀνωφελεῖς
ἐκμυστηρεύσεις ... Ἀλλ' οὔτε σὺ γνωρίζεις
τὸν πατέρα σου, ὡς καὶ ἡ Σοφία. Τί μὲ ἐν-
διαφέρει τοῦτο ; Βλέπω ἐκ τοῦ σεβασμοῦ
καὶ τῆς ἀπεριόριστου ἀγάπης σας ὅτι ἡ μή-
τηρ σας εἶναι ἐντιμὸς καὶ εὐγενὴς γυνή.
Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὸ παρελθόν της...

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ μάθῃς.

— Ἀλλὰ πρὸς τί σοὶ ἐπαναλαμβάνω ;

— Πρέπει. Ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας ζῇ.

— Λοιπὸν ;

— Ἐχει μάλιστα ἱερὰ δικαιώματα ἐπὶ
τῆς θυγατρὸς του...

— Τὴν ἀνεγνώρισες ;

— Πλειότερον τούτου. Ἡ μήτηρ μου
εἶναι νυμφευμένη. Ἡ Σοφία εἶναι νόμιμον
τέκνον...

— Λοιπὸν, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Μαν-
τεύω τί συνέβη. Ἡ μήτηρ σου ὑπῆρξε δυσ-
τυχὴς ἐν τῷ γάμῳ... καὶ ἐδέχθη νὰ χωρισθῇ
τοῦ συζύγου της ... διὰ νὰ ζῇ μόνη. ἔλευ-
θέρα. Ὁ πατὴρ μου, ὅστις πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν
καὶ πλέον ἐγνώριζε τὴν μητέρα σου ἐξεθεί-
αζεν αὐτήν... Ὁ σύζυγός της θὰ ἦτο ἴσως
διεφθαρμένος ... Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ εἰδησις
δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἀλλ' ὡς βλέπεις δὲν
μὲ μέλλει... Ἀγαπῶ τὴν Σοφίαν καὶ δὲν
θέλω, δὲν δύναμαι νὰ τῇ ἐπιρρίψω λάθος,
ὅπερ δὲν διέπραξεν, ὅπερ ἴσως ἀγνοεῖ...
Ἐμπρός, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ἐμάντευσά,
λέγε το ταχέως καὶ ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον...

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

— Ἀ ! συμβαίνει λοιπὸν τί σπουδαιότε-
ρον ;

— Πολύ σπουδαιότερον.

— Μήπως ὁ πατὴρ εἶναι ἡτιμασμένος ;...

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ
νυμφευθῶ τὴν Σοφίαν. Θὰ λάβῃ τὸ ὄνομα
μου, νέα ζωὴ δὲ θὰ ἀρχίσῃ δι' αὐτὴν μὲ τὸ
νέον τοῦτο ὄνομα.

— Πόσον εἶσαι καλός, φίλτατε Ροβέρτε,
καὶ πόσον δίκαιον ἔχει ἡ ἀδελότη μου νὰ σὲ
ἀγαπᾷ ... Καὶ πόσον τὸ ἀξίζεις, ἀγαπητὲ
φίλε ! ... Ὅχι, ὁ πατὴρ δὲν εἶναι ἡτιμα-
σμένος ... Δὲν δύναται νὰ ἦναι τοιοῦτος ...
Ἀκουσον... Ἴδου πῶς ἔγκεινεν ὁ γάμος τῆς
μητρὸς μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῷ λεπτομερῶς πανθ' ὅσα
οἱ ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἤδη, πανθ' ὅσα
ἡ Μαρκελίνα τῷ εἶπεν ἡμέρας τινὰς πρό-
τερον.

Διηγήθη ὅμως αὐτῷ τὴν ἱστορίαν ὅλην,
χωρὶς νὰ εἴπῃ αὐτῷ ὀνόματα, οὐδὲ τὸ τοῦ Δαγκέρ
δὲ Μοριενβάλ, οὐδὲ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις
εἶχε νυμφευθῇ τὴν μητέρα του, τοῦ Βωφόρτ.

Ὁ Ροβέρτος ἠκούσθη αὐτοῦ μετὰ προ-
σοχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ δια-
κόψῃ αὐτόν.

"Οτε ὁ Γεράρδος ἐτελείωσεν, εἶπεν αὐτῷ :

— Αὐτὰ εἶχες νὰ μοὶ εἴπῃς ;

— Ναι.

— Θέλεις ἤδη τὴν γνώμην μου ; Ἡ μή-
τηρ σου μένει ἀξία τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς
ἀγάπης σου. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς
ἀγίας ζωῆς, ἣν διῆγεν — ὁ πατὴρ μου ὑ-
πῆρξε μάρτυς. Ἀποδεικνύεται ἐπίσης καὶ ἐκ
τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα της.
Ἀλλὰ δὲν μοὶ ὠνόμασες οὔτε τὸν πατέρα
τῆς Σοφίας, οὔτε τὸν ἰδικόν σου, Γεράρδε.
Διὰ τὸν ἰδικόν σου ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι,
ἀλλὰ τίς εἶναι τῆς Σοφίας ὁ πατὴρ ;

Ὁ Γεράρδος ἐκύψε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ κρίσιμος στιγμή ἐπλησίαζεν.

— Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μάθης... δὲν ἐννοῶ νὰ σοὶ τὸν ἀποκρύψω...

— Λοιπὸν ;...

— Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας Λαγκῶν ... ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας...

— Εἶναι ποῖος ; ... Εἶναι λοιπὸν τόσῳ δύσκολον νὰ τὸ εἶπης ;

— Εἶναι ὁ Πέτρος Βωφόρτ.

— Ὁ φονεὺς τοῦ πατρός μου ! Ἐκεῖνος ! Αὐτός ! Δίκαιε Θεέ ! !

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἦν τόσῳ τρομερὰ ὥστε ὁ τάλας νεανίας κατάπληκτος ἠτένιζε τὸν Γεράρδον μὴ γνωρίζων τί νὰ εἶπῃ.

Τοιαύτη ὁδὺνη, ἐπερχομένη αἰφνης ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ συμφορᾶς, καθίστα αὐτὸν παράφρονά. Καὶ ἀληθῶς ἐφαίνετο ἐξαλλος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὴν ἄλλην χεῖρά του.

— Συγχώρησόν με διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖόν σοὶ ἐπροξένησα.

— Ἄ ! εἶναι φοβερόν ! εἶναι τρομερόν ὅ,τι μοὶ εἶπες . . . ὁ ἄθλιος αὐτός ! αὐτός ὁ οὐτιδανὸς εἶναι ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας ! ὁ πατὴρ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ !

— Ροβέρτε... ἔσο ψυχραίμος ... μὴ ἀφίεσαι εἰς τὴν θλίψιν σου... Ροβέρτε, φίλε μου, ἀδελφέ μου... Σύνελθε !...

— Ἄ ! αἰσθάνομαι συντριβομένην τὴν καρδίαν μου, εἶπεν ὁ νεανίας διὰ διακοπτομένης φωνῆς, καὶ θέλω ν' ἀποθάνω !

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζήσης...

— Πρὸς τί ;

— Πρέπει σοὶ λέγω... Πρέπει ν' ἀναλάβῃς θάρρος καὶ ὑπομονήν.

— Σοφία ! προσφιλὴς καὶ λατρευτὴ Σοφία, χάνεσαι δι' ἐμέ.

— Ἰσως !

— Τί ἐννοεῖς.

— Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες ὅτι ἂν ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἠτιμασμένος, δὲν θὰ ἦτο τοῦτο διὰ σέ λόγος νὰ μὴ νυμφευθῇ τὴν Σοφίαν.

— Ναί, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Βωφόρτ.

— Ἐγὼ δὲ σοὶ ἀπήντησα : « Ὁ πατὴρ τῆς Σοφίας δὲν εἶναι ἠτιμασμένος, οὐδὲ δύναται νὰ ᾔναι ! »

Ὁ Ροβέρτος παρετῆρει ἐκπληκτος τὸν ἱατρὸν. Δὲν ἤννοει.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι τὸ ἱκρίωμα θὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα μου...

— Τὸ ἱκρίωμα ! ταλαίπωρε... ἐὰν ἐγνώριζες !...

— Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει ἐν θύμῃ, ὁ πατὴρ μου εἰς φονεὺς, ὁ Βωφόρτ, εὐχομαι δὲ ἡ δικαιοσύνη νὰ φανῇ ἀκαμπτος καὶ ἀμείλικτος.

— Πτωχέ μου Ροβέρτε !... Καὶ ἂν ὁ Βωφόρτ ᾔναι ἀθῶος... ἀθῶος ἐκ τοῦ προσαπτομένου αὐτῷ ἐγκλήματος ;

— Ἀθῶος ; Ἐλα δά !...

— Μήπως ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ πλανηθῇ ἐξ ἐνδείξεων τυχαίων . . . παρεχομένων ἴσως ἐκ τῆς δολιότητος τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου ;

Ὁ Ροβέρτος προσήλωσεν ἐκ νέου τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεράρδου.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν ἐπὶ πολὺ σιωπηλοί.

— Διατί μοὶ λέγεις τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μοὶ τὸ λέγῃς διὰ νὰ μοὶ δώσης θάρρος . . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σημαίνωσι τί εἰ λόγοι σου ... Μ' ἀγαπᾷς ἀρκετά... Εἶσαι σοβαρός... Τί γνωρίζεις ;

— Ἐσκέψῃς ἐπὶ τῆς κατηγορίας τῆς ἀποδιδωμένης τῷ Βωφόρτ ;... Τὸν γνωρίζεις πρὸ πολλοῦ. Ἦρχετο ἐνίοτε εἰς τὸν πατέρα σου. Παρετῆρησες ποτὲ εἰς αὐτὸν τί ὅπερ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι θὰ ἐγίνετο φονεὺς ; Ἦτο γλυκύς, πρᾶος καὶ μελαγχολικός. Ἀπελάμβανεν ἐξαίρετον ὑπολήψεως. Ἦτο πλούσιος. Καὶ εἶχεν μὲν ἐσχάτως ἀποτύχει εἰς τινας ἐπιχειρήσεις, πλὴν δὲν εἶχε καταστραφῇ... Τῷ ἔμεινεν ἀρκετὴ περιουσία. Πρὸς τίνα σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα σου ; Διὰ νὰ τὸν κλέψῃ ; ... Τοῦτο λέγει ἡ κατηγορία· ἀλλὰ τοῦτο δὲν στηρίζεται. Διὰ νὰ τὸν ἐκδικήσῃ ; Διὰ τί ; ... ὁ Βωφόρτ συνεδέετο μετὰ τοῦ Βαλὸν στενωῶς καὶ θὰ συνεδέετο διὰ συγγενείας, ἀφοῦ ἡ θυγάτηρ του θὰ ἐνυμφεῖτο σέ... Μήπως εἶχεν ἐρίσει μετ' αὐτοῦ ;... ὅχι... τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη.

— Γνωρίζεις καλῶς ὡς ἐγὼ ποῦ στηρίζεται ἡ κατηγορία.

— Ναί, ἀλλ' ἡ τύχη... ἡ ὁ ἀληθὴς ἐνοχὸς προσήγαγε τὰς ἀποδείξεις.

— Μήπως ἡ τύχη κατῴρθωσεν, ὥστε ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσίς, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἀνάκρισις νὰ ᾔναι κατὰ τοῦ Βωφόρτ ;

Ὁ Γεράρδος ὠχρίασε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰν' ἀληθές, εἶπε, συνέταξα τὴν ἐκθεσιν ταύτην... Εἶναι κατὰ τοῦ Βωφόρτ εἶναι καὶ τοῦτο ἀληθές. Ροβέρτε, διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον πρέπει νὰ πιστεύσῃς εἰς τοὺς λόγους μου, ἀφοῦ ἐγὼ συνέταξα τὴν ἐκθεσιν ταύτην. Λοιπὸν διακηρύττω ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶναι ἀθῶος.

— Ἡ πεποίθησίς σου πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ γεγονότων... ἐπὶ ἀποκαλύψεων ἴσως... Ἄν δὲν ψεύδεσαι, πρέπει νὰ μοὶ εἶπῃς τὰ πάντα.

— Ἄν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ ὁμιλήσω, ὁ Βωφόρτ θὰ ἦτο ἐλεύθερος. . . Δὲν ἔχω πρὸς τοῦτο πάντας τοὺς λόγους ; . . . Δὲν πρόκειται νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα σου ; Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ γάμου σου μετὰ τῆς Σοφίας ; Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου τῆς μητρός μου καὶ τοῦ πατρὸς τῆς ἀγαπητῆς μου ἀδελφῆς ; Δὲν πρόκειται πρὸ παντός περὶ ἐνὸς ἀθῶου ;...

— Ἀθῶος !... πῶς τὸ εἰσεύρεις ;... Ἀληθῶς, νομίζει τις ὅτι οὐδαμῶς ἀμφιβάλεις.

— Καὶ ἀληθῶς οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν . . .

— Πόθεν λοιπὸν ἠρύσθης τὴν βεβαιότητα ταύτην ;

— Ἐχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμέ ;

— Βεβαίως.

— Μ' ἀγαπᾷς καὶ οἶδεις πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου ;

— Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα... καὶ σὲ ἐκτιμῶ ὡς τίμιον καὶ εὐκρινῆ.

— Ὅθ' μὲ πιστεύσῃς ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι ὁ Βωφόρτ δὲν εἶναι ὁ ἐνοχός ;

— Ὅχι, διότι ἡ δικαιοσύνη στηρίζεται ἐπὶ ὑλικῶν γεγονότων καὶ διὰ τοιούτων πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον.

— Ὑλικά γεγονότα δὲν ἔχω... τοιαῦτα ὥστε νὰ δύναμαι νὰ σοὶ τὰ παράσχω.

— Ἐχεις λοιπὸν ;

— Ναί.

Ὁ Ροβέρτος ἐναγωνίως καὶ μετ' ἄκρας συγκινήσεως ὑπέλαβε :

— Ἐπανάλαβέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ὅ,τι μοὶ εἶπες... Ἐχεις ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος τοῦ Βωφόρτ ;

— Σοὶ τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἀδιστάκτως καὶ ἀφόβως.

— Ἀδύνατον.

— Διατί ;

— Διότι ἂν ἦτο ἀληθὴς θὰ ἔπραττες μέγα ἀδίκημα μὴ ἀποδεικνύων τὴν ἀθωότητα τοῦ Βωφόρτ.

— Τοῦτο εἶναι τὸ μυστικόν μου.

Ὁ Ροβέρτος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τὸ μυστικόν σου, εἶπε, ἀλλ' ὑπάρχει μυστικὸν προκειμένου περὶ ἀθῶου, τὸν ὁποῖον ἐπαπειλεῖ φοβερὰ ποινὴ, καὶ περὶ θύματος τοῦ ὁποίου ὁ φόνος μένει ἀτιμώρητος ;

— Οἱ ἱατροὶ δέχονται ἐνίοτε ἐκμυστηρεύσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἀποκάλυψις τοῖς ἀπαγορεύεται ὡς εἰ εἶναι ἱερεῖς ἐξωμολογηταί.

— Καὶ θ' ἀφῆσῃς νὰ καταδικασθῇ ὁ Βωφόρτ ;

Ὁ Γεράρδος ἀπέμασσε τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ρέοντα ἰδρώτα.

— Οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ τὸν σώσω.

— Μ' ὅλην τὴν βεβαιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχεις περὶ τῆς ἀθωότητός του ;

— Μ' ὅλην τὴν βεβαιότητα ταύτην.

— Δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς τίποτε πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός μου ;

— Τίποτε.

— Μ' ὅλην τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην σου ;

— Ναί.

— Λοιπὸν, δὲν σὲ πιστεύω !

— Φίλε μου, σὲ ἱκετεύω.

— Ὅχι, δὲν σὲ πιστεύω !... Ζητεῖς νὰ μὲ πείσῃς, διότι πρόκειται περὶ τῆς Σοφίας. Παίζεις κωμωδίαν φρικαλέαν, ἀναξίαν σοῦ, ἣν σοὶ συγχωρῶ, χάριν τῆς ἀδελφῆς σου.

— Σοὶ ὁμνῶ, Ροβέρτε !

— Εἶναι ἀνωφελές. Τίποτε δὲν σὲ κωλύει νὰ ὁμιλήσῃς.

— Ἡ θλίψις σὲ παραφέρει... Πίστευσόν με... Λέγω τὴν ἀλήθειαν....

— Ὅχι !... ψεύδεσαι . . . ἡ ἀπατάσαι ἴσως . . .

— Ἄν δὲν ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, δὲν ἀγαπᾷς τὴν Σοφίαν. Δὲν τὴν ἀγαπᾷς, ὅχι· ἂν δὲν μὲ πιστεύσῃς, Ροβέρτε... ἡ Σοφία θ' ἀποθάνῃ.

— Θ' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ τὴν ἀγαπῶ.

Ὁ Γεράρδος ἀπελπισ ἀνέκραξε :

— Καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τίποτε !... Δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε !...

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν σιωπηλοί, ὄρθιοι ἐναντι ἀλλήλων.

[Ἐπεται συνέχεια.]